

VILKET PRIS ÄR DU VILLIG ATT BETALA FÖR
ATT INTE LÄNGRE BEHÖVA VARA ENSAM?

A woman is shown underwater, holding a lit cigarette in her mouth. She is looking upwards, and her hands are positioned near her face. The scene is dimly lit with a blue tint, and there are bubbles around her. Above her, a distorted, wavy reflection of her face and upper body is visible, suggesting a distorted perception or a dreamlike state.

HEMLIGVIKEN

SABINE MICKELSSON

Jag är så jävla ensam. Det tar emot att erkänna det, men det är sant. Sjutton år och inga kompisar. Zero. Noll. Nada. Förutom Axel då, men honom har jag bara till låns. En gång var han min, men sen började vi högstadiet och han blev en av innegänget. Hur man nu kan bli cool när man är döpt efter en kroppsdel? Har jag aldrig fattat ... Han kommer ihåg mig ibland, en dunk i ryggen i skolkorridoren när ingen ser eller ett meddelande som skickats i smyg, men nu är det sommar och Axel är borta. Han hänger väl på badet tillsammans med fotbollskillarna och snyggtjejererna. Badet, en vidrig köttmarknad där alla tävlar om den bästa biffen.

Jag beslutar mig för att gå till stranden, men inte den del som ockuperas av Axels gäng. Nej, jag har min hemliga plats, en dold vik som är full av klippor och tallar. Man kan nog inte bada där, vattnet ser strömt ut, men jag simmar aldrig. Tanken på att visa min avklädda, beniga kropp för andra människor får mig att rysa.

”Elias, vart ska du?”

Det är morsan. Hon oroar sig för mig, det vet jag. Tycker att jag borde skaffa nån hobby eller kanske gå kvällskurser så att jag ska ha en chans att träffa nytt folk. Problemet är att vi bor i en liten stad där alla känner alla. Morsan har inte fattat det. Att det inte finns nytt folk, bara gammalt.

”Elias?”

Hennes röst blir gäll och det gäller att svara snabbt.

”Ut”, säger jag och smäller igen dörren.

Jag tar cykeln och trampar så fort jag bara kan längs gatorna mot havet, vill inte se nån från skolan. Särskilt inte Axel. Det är högsommarvärme trots att det bara är juni och min t-shirt klibbar mot ryggen. Gamla fru Modin hälsar från glasskiosken, men jag struntar både i tanten och hennes bjäbbiga terrier. Cyklar snabbare – tills det smakar blod i munnen – och passerar Hallonön, badet där det växer hallonbuskar som ingen vill plocka bär från för att de är nedpissade. Axel som spelar beachvolley skymtar i ögonvrån.

Äntligen är jag framme vid min privata strand. Jag älskar den här platsen. Vinden som river i kläderna, solen som glittrar i vattenytan, vågorna som bryts mot urberget så att jag blir blöt i håret och får munnen full av salt.

Det ligger nån slags baddräkt på en av klipporna, en silvrig sak. Bland vågtopparna anar jag ett huvud. Det är en tjej. Mina kinder bränner och värmen sprider sig till låren. Badar hon naken? Jag måste bort, får inte bli kvar här. Tänk om hon upptäcker mig och tror att jag är nåt slags pervo? Eller om hon skriker så högt att Axel och hans gäng hör och blir nyfikna?

Jag hinner inte undan. Tjejen har fått syn på mig, men hon verkar inte arg. I stället vinkar hon. Hon ser rakt på mig – hon ser *mig* – och hennes ögon är fantastiskt, underbart, förtrollande syrenfärgade.

”Kom och bada!”

Hennes röst böljar som vågorna, flyger med vinden.

”Är det inte strömt?” svarar jag. Idiotidiotidiot. Klart att där inte finns nån farlig ström, annars skulle hon väl inte kunna simma? Kanske tänker hon detsamma, men hon säger inget. Kallar mig inte för dumskalle. Hon bara ler.

”Jag har inga badbyxor”, säger jag, med mindre övertygelse den här gången.

Hennes leende blir djupare och en skrattgrop kikar fram. Det hettar till i magen och plötsligt är jag modig, modigare än jag nånsin varit förut. Jag struntar i vem som kan se. Fort av med kläderna. Tur att jag åtminstone har nya kalsonger.

Vattnet svider mot huden som flytande is, tar andan ur mig.

Flickan har simmat närmare stranden.

”Kallt?”

Jag nickar.

”Det blir bättre efter ett tag”, säger hon. Hennes hår är kolsvart och alldeles spikrakt. När solstrålarna träffar vattenytan bildas reflexer som skapar lustiga mönster mot hennes ljusa hy. Hon är så snygg att det gör ont. Jag nyper mig själv för att kolla om jag drömmer. Ljligt, jag vet. Men hon är kvar.

”Först till stenen?” säger hon och pekar på en klippa längre ut.

Jag trampar vatten.

”Okej.”

Hon klår mig med flera meter, så klart. Jag minns inte ens när jag sist simmat. Skolgympan förstås, men annars har jag badvägrat varje sommar sen jag fyllde tolv.

”På nytt?” säger tjejen. ”Först tillbaka? Jag låter dig vinna den här gången.”

Och det gör hon.

Vi lägger oss på mage ovanpå den släta klippan så att solen enkelt kan värma våra kroppar. Jag sneglar på henne genom ögonfransarna. Hon *är* naken. Hennes mörka hår faller över ryggen, glänser som olja. Huden är närapå snövit och hon har två små gropar strax ovanför rumpan. Helt otroligt alltså, vad gör hon här med mig? Jag måste säga nåt, vadsomhelst, så att hon inte tror att jag är fullständigt korkad.

”Jag heter Elias. Vad heter du?”

Hon svarar inte, bara ler det där retsamma leendet.

Jag envisas.

”Kom igen, säg nu.”

”Du kan kalla mig vad du vill.”

”Okej”, säger jag, ”då får du heta... hmmm ... Bodil.”

”Bodil?” Hon skrattar.

”Ja, min farmors kompis hette så. En riktig surkärning.”

”Tycker du att jag är en surkärning?”

Jag sväljer. Bara hon inte blir förbannad, bara hon inte försvinner.

”Nej, men Bodil hade en tam korp. Äh, det är så dumt, men jag tänkte på ditt hår. Du har jättefint hår. Korpsvart.”

Hennes ansikte blir nollat, tomt, som om hon processar det märkliga jag precis spottat ur mig. Så glittrar det till i de där violetta ögonen och skrattet är tillbaka.

”Du är visst lite knäpp, du”, säger hon.

Jag flinar och kommer inte på nåt bra att svara. Bodil verkar nöjd med tystnaden, hon blundar och hennes mungipor pekar uppåt. Tiden tickar förbi medan vi ligger där – sida vid sida – och jag vill röra henne, men vet att jag inte får. För jag är väl inte sjuk i huvudet heller. Solen hettar mot skulderbladen och gör mig dåsig. Jag nickar till.

När jag kikar upp igen är Bodil borta. Om hon nånsin varit där. Allt känns som en dröm, eller som om jag blivit inkastad i en målning av Salvador Dalí. Jag gillar hans målningar. Det är det nog inte många sjuttonåringar som gör. Kanske är det därför jag inte har några kompisar?

”Bodil?” säger jag, men ingen svarar. Jag klär på mig, hämtar cykeln och på hemvägen stöter jag ihop med Axel. Bokstavligen. Jag tänker på Bodil och klarar inte av att ta in omgivningen.

”Va fan gör du?” säger han och i nästa andetag, ”Elias?”

”Hej”, säger jag, lite så där lagom lamt.

Axel kastar en blick över skuldran.

”Du, det är fest nere vid badet i kväll.”

”Jaha”, säger jag.

”Du kanske kan komma?”

”Det är ingen som bjudit mig.”

”Nä, det förstås.” Han blir tyst. ”Men du, ta med en flaska starksprit eller en snygg tjej. Då får du nog vara med. Inte öl, det finns ren.”

Varifrån ska jag få tag i en snygg tjej? Jag har ju inte ens Bodils kontaktuppgifter, vet inte var hon hänger, varken på nätet eller i verkliga livet.

Axels kompis Elliot dyker upp, han är säkert 190 lång och svår att missa. Det är han som är ringledaren, den som bestämmer allt.

”Hörru, vad gör du?” hojtar han när han får syn på oss.

Axel ryggar undan som om jag smittar.

”Inget.”

”Trodde väl fan det.” Elliot skrattar, skiter fullständigt i att jag finns. Han har bara ögon för Axel.

”Tänkte ta en pizza, är du med?”

”Okej”, säger Axel.

De glömmer mig och fortsätter mot centrum. Elliot kastar sin energidryck i en hög båge över axeln, så att burken landar vid mina fötter och stänker surstinkande vätska över skorna. Jag kväver ett rop, låtsas som ingenting. Elliot spelar inte bara fotboll, han är också skolans basketstjärna och regerande målkung. Han missar aldrig ett kast.

Jag slänger i mig middagen så fort jag kan, går in på mitt rum och vandrar runt utan att kunna sätta mig. Huvudet är lika speedat som kroppen. Hatar Axel som sviker. Hatar Elliot som tror han är så häftig. Hatarhatarhatar ensamheten. Jag ger upp, rotar igenom farsans spritskåp medan han och morsan tar sin kvällspromenad och hittar en halvfull whiskyflaska. Kanske det räcker, kanske jag får vara med på festen, kanske Axel vågar hälsa på mig fast de andra lyssnar?

Jag byter om till mina nyaste kläder, nåt som liknar det Axel brukar ha på sig. Väl ute låser jag upp cykeln och drar in en doft av syren, och tankarna flyger till Bodil och hennes magiska ögon. Det går lätt att trampa, luften är sval. Jag susar förbi glada röster, glas som klirrar och oset från hundratals kolgrillar. Svenssonlivet när det är som bäst. Eller värst. Jag vet inte vilket. Snart slipper jag hursomhelst stanken av svartbränt kött när den ersätts av salt och tång. Familjeskratten byts ut mot skrånande röster, unga människor som har fest.

Kvällssolen hänger lågt över stranden och får badhuset att likna en svart byggkloss. Jag skymtar kroppar som svajar till skrålig musik.

”Hej.”

Axel kommer fram till mig när jag låser cykeln. Han drar handen genom håret, så där som han gör när han känner sig osäker. ”Har du med dig nåt?”

Jag visar flaskan och han ler, axlarna faller och den spända blicken försvinner.

Men plötsligt är Elliot där. Han lutar sig över mig och en sur pust av vodka och grillkorv väller fram.

”Vad gör den skiten här?” säger han, ignorerar mig som vanligt och glor på Axel.

”Han har dricka med sig”, säger Axel.

Jag håller upp whiskyn.

Elliot flinar.

”Ta med dig en full flaska nästa gång, så får du kanske vara med.”

Axel sjunker ihop och backar undan. Jag har förlorat honom igen. Och nu gäller det att dra så fort som möjligt innan Elliot ångrar sig och bestämmer sig för att jag kommit för lätt undan, att jag ska ha stryk. Jag fumlade med cykellåset, tappar nyckeln och skiter i allt, rusar i väg till min egen plats. Min hemliga vik där ingen kan hitta mig.

Bodils baddräkt ligger kvar på klippan. Hjärtat fladdrar till, men jag ser ingen i vattnet.

”Hej”, säger en röst bakom min rygg. Jag vänder mig om. Det är Bodil, hennes violetta ögon glänser i kvällsljuset och tänderna lyser vita i ett lekfullt leende. Hon är klädd i jeans och en billig t-shirt med tryck och håret är uppsatt i en lös knut. Ändå är hon överjordisk, som en ängel. Jag inser att jag glömt att andas.

”Bodil!” Min röst låter konstig, som om jag är tillbaka i målbrottet.

Hon skrattar så att det kittlar längs nacken.

”Det är visst fest”, säger hon. ”Ska vi gå?”

”Okej”, hör jag mig själv säga. Har jag blivit tokig? Gå tillbaka dit så att Bodil får veta sanningen, att jag bara är en skit?

Men den här gången får jag vara med. Jag har ju en snygg tjej som sällskap. Axel dunkar mig över ryggen, så där som i skolan, och till och med Elliot blir nyfiken. Nån ger mig en öl, Bodil får också en. Hon dricker flera på rad. Snabbt. Hennes fingrar nuddar mina och jag tar hennes hand, den är fuktig och kall.

”Fryser du?” undrar jag.

Hon ruskar på huvudet, ler och släpper min hand, stryker mig över kinden. Hennes fötter rör sig till högtalarens rytmer. Hon dansar. Några av tjejerna hakar på och Bodil försvinner mellan deras vajande silhuetter.

Jag är ensam igen, så jag slår mig ner i sanden och försöker hålla ett öga på Bodil. Nu har killarna blandat sig med tjejerna, de juckar med höfterna och gör fula grimaser. Jag gillar inte hur de rör sig. I flock. Oberäkneliga. Elliot går stora cirklar kring Bodil, cirklar som blir snävare för varje varv.

Axel sätter sig bredvid mig och sträcker fram sin öl. Jag vill inte ha. Han sludrar nåt och jag har svårt att hänga med i det han säger, men det är oviktigt. För Bodil är som bortblåst. Elliot också.

”Vi talar mer sen, okej?” säger jag och rusar upp så att sandkornen flyger. En del landar i Alex dricka och han svär till, men jag stannar inte för att säga förlåt. Jag knuffar mig fram mellan de dansande tjejerna.

”Har ni sett Bodil?” frågar jag.

Först är det ingen som hör mig, som om jag var osynlig, men till sist svarar en av dem.

”Vem?”

Så klart. De känner inte Bodil.

”Den svarthåriga tjejen, hon med lila ögon”, säger jag.

De bara rycker på axlarna.

Bakom badhuset hittar jag Elliot. Han har armarna slingrade kring en halvt medvetslös tjej, likt en slemmig boaorm. Äckligt.

”Var är Bodil?”

”Tror du jag bryr mig”, säger han, nickar mot den lealösa tjejen och klämmer henne på rumpan. Jag vill säga nåt, att det inte är okej, men Elliot stirrar på mig. Jag fegar ur. Självhatet väller fram för att jag är en sån ynkrygg, men jag måste hitta Bodil. Inget annat spelar nån roll.

Jag rusar vidare, pulsen är hög och det smakar metalliskt mot gommen. Var *är* hon? Mina fötter verkar veta vart de vill, de tar mig till min och Bodils strand. Jag halkar fram över klipporna, faller och skrapar upp handen. Och äntligen får jag syn på henne. Långt ute till havs, ett knappnålshuvud som guppar upp och ner bland vågorna.

”Bodil, kom tillbaka!” ropar jag. Jag vet att hon slängt i sig en massa öl. Tänk om hon får kramp, eller blir illamående, eller ...

Jag sliter av mig skorna och simmar ut.

Bortom klippan, den som vi tävlade om att hinna först till, blir vattnet vildare. Här strömmar det minsann, hinner hjärnan registrera. Mina armar skriker åt mig att de inte orkar mer,

men jag kämpar vidare och sprattlar med benen när havet vinner och vågorna väller över mitt huvud.

Starka armar kramar om mitt bröst.

Det är Bodil.

”Jag har dig”, säger hon.

Jag kikar över axeln, upp i hennes allvarliga ansikte. Hon är förändrad. De syrenfärgade ögonen och det blanksvarta håret är som förut, men huden är annorlunda. Den ser tjock ut, liksom läderartad, och den har blivit silvergrå med mörkare fläckar.

”V-vem är du?” säger jag.

Hon svarar inte.

Med ens är jag arg. Hettan sprider sig från bröstet upp till huvudet.

”Vem *är* du? *Vad* är du? Men svara då!”

”Jag är en selkie.”

”En vad för nåt?”

”En slags sjöjungfru”, säger hon. ”Sjöjungfrur har du väl hört talas om i alla fall?”

Jag nickar, trots att det hon säger låter fullständigt galet. Så kommer jag på en sak.

”Men du har väl ingen stjärtfena?”

Hon skrattar sitt pärlande skratt.

”Så klart inte. Jag är ju en selkie, sa jag. Vi har inga fenor, vi har ett sälskinn i stället. Det är mycket bättre för det går att ta av så att vi kan komma upp på land.”

”Sälskinn”, ekar jag, blundar och ser bilden av en gråsilvrig baddräkt för mitt inre. Försöker smälta alltsammans.

Bodil håller mig i ett fast grepp och vi driver bland vågorna. På avstånd dunkar musiken likt pulslag och skvallrar om att festen fortfarande är i full gång.

”Tycker du att jag är ful, att jag är ett monster?”

Bodils fråga förvånar mig. Jag öppnar ögonen igen.

”Nej”, säger jag, ”bara annorlunda. Du är den snyggaste tjej jag sett. Och den konstigaste, gladaste och roligaste.”

Bodils ena hand lämnar min bröstorg och vandrar vidare till magen, hennes fingrar kittlar mot huden.

”Så du gillar mig?”

”Mmm ...”, säger jag.

Hennes ögon blänker till, likt ametister, och mina inälvor knyter sig på ett angenämt vis.

”Kom med mig”, säger hon.

Jag skakar på huvudet.

”Jo”, envisas hon. Rösten är lägre nu. ”Kom med mig och du ska aldrig vara ensam mer.”

”Aldrig mer?”

”Nej, aldrig mer.”

En härlig tanke. Jag slappnar av och Bodil reagerar med en gång, drar ner mig under ytan. Världen blir grumligt svartgrön, lungorna skriker och det surrar i mitt huvud tills jag tror att det ska gå sönder. Reptilhjärnan vaknar. Jag sprattlar som en fisk i ett nät, men Bodil stryker mig över kinden i långsamma, lugnande rörelser.

”Kämpa inte emot”, säger hon. ”Det blir bättre efter ett tag.” Samma ord som när vi träffades.

Jag tvingar min kropp att lyssna, tills armar och ben hänger slaka. Längre ner skymtar jag nåt som glittrar. Det är en undervattensstad, skimrande pärlemorvit. Stadsportarna är öppna, det lyser ur hundratals fönster och ett fiskstim leker mellan några pelare.

Bodil släpper sitt grepp om mitt bröst. Hon tar min hand i sin och nickar mot staden. Jag försöker svara, men inga ord kommer ut – bara bubblor. Bodil skrattar. Det låter lustigt, nästan som ett eko. Hon är så fin med sin silvriga kropp och det långa håret som böljar likt sjögräs. Surren i mitt huvud blir svagare och svagare. Jag tittar upp, följer luftbubblorna som stiger mot ytan och ser dem spricka en efter en. Nånstans däruppe finns min gamla värld och jag kommer inte att sakna den. Ett leende kröker mina läppar. Inte. Ett. Dugg.